

[Jørgen Estrup]

ner, vi i den kommende tid bør diskutere, hvordan vi bedst kan støtte Namibia og dermed en stabil og fredelig udvikling i det sydlige Afrika.

Når det drejer sig om Mellemamerika og dermed den diskussion, som på det seneste har været omkring Nicaragua, har jeg helt den opfattelse, at uanset om man kan mene, at det ene eller det andet valg er mest demokratisk, så er der én ting, der står tilbage, og det er, at den nicaraguanske befolkning har brug for støtte. Den bør Danmark bidrage med og dermed også bidrage til at bryde den onde cirkel, som har været herskende i regionen, hvor vold og fattigdom har forstærket hinanden.

Til sidst vil jeg blot understrege, at jeg synes, debatten har påpeget, at vi kan fortsætte med den fornuftige arbejdsdeling, der er mellem et udvalg, der prøver på at formulere nogle kriterier for bistanden, og et ministerium, som har det overordnede ansvar for at udpege landene. Det kræver en dialog, og den er jeg ganske sikker på også vil kunne fortsætte konstruktivt efter det forløb, debatten har haft i dag. Og dermed har vi jo sikkerhed for dels at være konstruktive og dels at bibeholde den politiske forståelse omkring ulandsbistanden og dermed også den folkelige opbakning – og det er jo i sidste ende det, der er afgørende. Det er også det, som så vil placere Fremskridtspartiet i den sammenhæng, hvor det hører hjemme, nemlig isoleret i ulandsdebatten.

Glønborg (KRF):

Allerførst skal vi lige have rettet en lille misforståelse, og jeg har hos hr. Erik B. Smith fået bekræftet, at det var en fortalelse.

Det var det, jeg sagde med hensyn til den kommende stigning i ulandshjælpen. Jeg sagde, at bistandsprocenten fortsat skulle stige. Hr. Erik B. Smith kom nok til at love lidt for meget på Socialdemokratiets og Kristeligt Folkepartis vegne ved at sige, at stigningstakten skulle stige. Så er det dobbelt op, og så meget har vi altså ikke lovet i dag. Men fortsat stigning i procenten.

Så langt ser det altså ud til at Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti er enige. Men vi er altså ikke enige med hensyn til at forholde os til regeringens udspil her. Socialdemokratiet har valgt – trods en vis kritik med hensyn til valget af lande – at støtte dagsordenen.

Jeg var egentlig også i lang tid sindet at ville støtte den, fordi den netop talte om fordelingen af bistanden, og det kunne vi, som jeg var inde på i mit første indlæg, være med til. Men jeg fik at vide både fra regeringspartierne og Socialdemokratiet, at det indebar altså også en godkendelse af fordelingen imellem landene. Og når det er tilfældet, er vi altså også nødt til, uanset om udenrigsministeren fraråder det eller ej, at tage lande frem, hvor vi må sige, at her er vi uenige. Det kan vi ikke gøre uden at nævne navne, og det har jeg så hermed sagt.

Jeg er da glad for, at udenrigsministeren, på trods af at han faktisk har sikret sig et flertal i salen for godtagelse af de lande, der er valgt ud her, siger, at vi kan fortsat diskutere det spørgsmål i Udenrigsudvalget. Det vil vi så bede om at vi gør, for vi har altså her tilkendegivet, at der er nogle af os, der ønsker den diskussion, for vi er ikke helt enige. Derfor vil vi undlade at stemme til dagsordenen fra regeringspartierne og Socialdemokratiet, selv om vi er enige i det meste.

Samme holdning må vi have til SF's dagsorden: Vi er enige i det meste, men ikke i det hele, og derfor må vi undlade at stemme. Og Fremskridtspartiets får selvfølgelig bare et stort minus.

Så kunne man selvfølgelig sige, at vi kunne have sammensat en dagsorden selv, men vi erkender de bitre realiteter; en sådan ville nok ikke nå til afstemning, og derfor kunne vi lige så godt lade være med at udforme den. Nu har vi sagt her, hvad vi mener.

Min slutbemærkning skal blot være en tak til udenrigsministeren for i dag i den rullende 5-års-plan at have sagt så meget positivt om de frivillige organisationer, og spørgsmålet har da også lige været oppe at vende her. I Kristeligt Folkeparti er der heller ingen tvivl om, at vi i allerhøjeste grad værdsætter arbejdet, der gøres af de frivillige organisationer, og jeg vil egentlig gerne som oplæg til næste rullende 5-års-plan foreslå udenrigsministeren at overveje at gå et skridt videre med hensyn til forholdelsen af andelen, som stilles til rådighed for de frivillige organisationer. Jeg ser med glæde, at man er på vej op, og at man har sat sig for, at andelen må være 5 pct. For min skyld kunne vi godt stile imod 10 pct. Jeg tror, at der er så meget værdifuldt i netop at have frivillige organisationer til at lave et virkelig aktivt stykke ar-